

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Către Prea On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Nr. 3521 E/1932.

„Legea pentru asanarea datoriilor agricole”, publicată în „Monitorul Oficial” Nr. 93 din 19 Aprilie 1932, dispune între altele în art. 52 al. 8, că „datoriile către parohii și către comitetele școlare de orice natură ar fi, nu intră în prevederile acestei legi, cu alte cuvinte aceste datorii nu sunt supuse reducerilor din legea asanării.

Ceeace însă nu înseamnă, că parohiile (comunele bisericesti) nu au să facă nici o declarațiune în privința creanțelor (pretențiunilor) lor, pentru că deși aceste creanțe nu intră la asanare, totuși instanța de asanare va ține seama de ele în cercetarea cererii de asanare a debitorului.

Art. 5 al legii cuprinde dispozițiunea, că „creditorii de ori ce fel ai debitorilor din categoria prevăzută la art. 3 vor face, în termen de trei luni, dela data publicării acestei legi, declarațiuni cu privire la sumele ce au de primit în capital, dobânzi și accesorii (spese etc.) la judecătoria domiciliului debitorului, indicând și numele și domiciliul acestuia, natura titlului și garanțiile ce au. Odată cu declarațiunea, creditorii vor alătura copii certificate (autenticate) de ei de pe titlurile de creanță ce posedă”.

Sub debitorii din categoria prevăzută la art. 3 sunt a se înțelege „agricultorii, proprietari de 10 ha (20 jugere) sau mai puțin ale căror terenuri agricole și bunuri rurale reprezintă cel puțin 30% din valoarea totală a patrimoniului (proprietății) lor”.

Drept explicare a cuvântului „agricultor”

observăm, că intențiunea legiuitorului a fost aceea de a întinde beneficiul legii de asanare tuturor datornicilor, care se îndeletnicesc cu o ocupațiune agricolă în cel mai larg sens al cuvântului pe un teren propriu de cultură sau exploatare.

Așadară în urma celor de mai sus, precum și în urma art. 5 al „Regulamentului legii pentru asanarea datoriilor agricole” creditorii de orice fel, chiar cei exceptați de art. 52 al. 8 din lege, ai tuturor categoriilor de proprietari agricoli, prevăzuți în art. 3 din lege și 3 din regulament, deci și parohiile (comunele bisericesti) vor face în termen de 3 luni dela 19 Aprilie 1932, ziua publicării legii, declarațiuni la judecătoria domiciliului debitorului, accentuând noi spre lămurire cele cuprinse în art. 1 al regulamentului, că „se declară supuse asanării, conform normelor prevăzute în legea din 19 Aprilie 1932, datoriile contractate până la data publicării legii de către cetățenii români, proprietari de bunuri rurale, sau proprietari de terenuri destinate agriculturii, oricare ar fi așezarea lor administrativă, către orice creditor particular, bănci și instituțiuni de credit”.

În înțelesul art. 5 al „Regulamentului legii” declarațiunile se vor depune în atâtea exemplare câte părți interesate (creditor, debitor etc.) sunt, deosebit câte un exemplar pentru judecătoria, iar acolo unde imobilele sunt înscrise în cartea funduară și câte un exemplar pentru fiecare instanță, de carte funduară.

Art. 6 al „Regulamentului legii” precizează, că „la data fixată, judecătorul va asculta întâmpinările făcute de părți, va constata quantumul pasivului, ținând seamă și de dispozițiunile art. 52 din lege și va examina îndeplinirea condițiunilor legii”.

Deoarece judecătorul trebuie să țină seamă și de dispozițiunile art. 52 al legii, în temeiul

căroră datoriile către parohii de orice natură ar fi, nu intră în prevederile legii de asanare a datoriilor agricole, toate datoriile agricultorilor proprietari de 10 ha (20 jugere) sau mai puțin față de parohie (comună bisericească) isvorâte fie din arendă, fie din vânzare, fie din împrumut, fie din chirie, fie din contribuțiune (dare) de cult, bazată pe repartitie votată și aprobată în regulă, fie din eventuale procese, fie din folosirea obiectelor bisericesti la înmormântări, fie din orice titlu de drept al comunei bisericesti, are preotul-președinte al consiliului parohial, care reprezintă comuna bisericească, negreșit să le declare în termenul legal.

Se observează, că conform art. 61 al regulamentului „creanțele de mai sus (ale parohiilor) nu vor fi supuse reducerii, prevăzute în legea de asanare și de va fi cu puțință, durata amortizării lor va fi de 5 (cinci) ani, întrebându-se la nevoie întreaga anuitate“.

Pentru fiecare debitor — ori câți ar fi — este a se face către judecătoria câte o declarațiune cu totul separată, de sine stătătoare, în atâtea exemplare câte am arătat mai sus, adecă de fiecare debitor cel puțin în patru exemplare. Copiile, ce se alătură la declarațiune de pe documentele, cari formează baza pretențiunii, cum sunt obligațiunile etc. sunt a se autentica de oficiul parohial pe lângă apăsarea sigilului. Intrucât ar lipsi asemenea documente, se înțelege că acelea nu se pot alătura, ci se va aminti la observațiuni, că creanța se bazează pe obligament luat verbal, sau pe repartitiune, indicându-se Nrul sub care a fost aprobată.

Aceste declarațiuni sunt a se înainta până inclusiv 16 Iulie 1932 și sunt scufite de timbru.

Pentru că în baza art. 5 al legii „titularii creanțelor nedecarate în termen, chiar dacă ar fi constatate prin acte autentice, vor fi decăzuți din dreptul lor de a le mai putea valorifica asupra bunurilor prevăzute în legea asanării datoriilor agricole și nici asupra inventarului agricol mort sau viu, sau asupra produselor lor agricole afectate achitării creditorilor declarați“, atragem luarea aminte a preoților, că pentru neînaintarea declarațiunilor, în termen sunt materialicește responsabili.

În scop de a se înlesni îndeplinirea formelor se pot comanda contra ramburs dela „Librăria și Tipografia Diecezană“ de aici declarațiunile în atâtea exemplare, de câte are fiecare comună bisericească trebuință.

Comanda să se facă *îndată* după primirea circularei de față, ca să se poată expedia ti-

păriturile fără amânare, rămânând timp destul pentru prevederea lor cu datele necesare, cât și pentru prezentarea lor la judecătoria.

Deodată cu această circulară se trimite și un model de declarațiune spre orientare.

Intrucât vre-un preot-președinte de consiliu parohial ar avea vre-o nedumerire în privința modului, cum are să se facă și înainteză declarațiunile, să se adreseze imediat protopresbiterului, respective administratorului protopresbiteral.

Caransebeș în 22 Iunie 1932.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Adunarea eparhială.

ȘEDINȚA V-a

ținută în 31 Maiu 1932 orele 10 a. m.

Președinte. Prea Sfinția Sa Episcopul diecezan

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Notar: **Petru Fotoc.**

31. Protocolul ședinței a III și a IV nefiind terminat verificarea se amână.
32. Comisiunea verificatoare prin referentul său Dr. Cornel Cornean, raportează asupra actelor electorale din cercul electoral 14 Recița-montană și propune, iar Adunarea eparhială verifică mandatul membrilor: Ioan Marila și Gheorghe Molin, cu aceea observare, că intrucât s'ar fi comis abuzuri, să se aplice sancțiuni.
33. Acelaș raportor referează asupra actelor electorale din cercul 15 Bocșa-montană și propune, iar Adunarea eparhială declară de membrii aleși în cercul 15 Bocșa-mont. pe Octavian Furlugean și Daniil Ilițescu.
34. Membrul Adunării eparhiale: Ioan Marila fiind ales în două cercuri și anume: Făget și Recița-montană, optează pentru Recița-montană.
Se ia la cunoștință cu aceea ca consiliul eparhial să dispună îndeplinirea locului vacant în cercul Făget, când se va ivi necesitatea.
35. În continuarea discuțiunii asupra raportului general al Consiliului eparhial secția administrativ bisericească, iau cuvântul, membrii: Dr. Cornel Cornean, Dr. Petru Cornean, Patrichie Râmneanțu, Dr. Constantin Morariu, Dr. Achim Miloia și Dr. Titus Popoviciu, după care

Adunarea eparhială decide:

I. general

ia la cunoștință raportul, care se aclude la protocol sub lit. F.

II. În special:

Ad. I. g) Preoțimea să fie obligată să raporteze conducerii centrale bisericești, toate cazurile de defecționism dela ortodoxie, ivite în comunele bisericești, arătând motivele, cari stau la baza mișcării și cari au determinat aceste mișcări. În acelaș timp preo-

țimea să ia contact cu conducătorii mireni, insistându-se pentru intensificarea colaborării în favorul credinței noastre și agitând efecțios pe cei șovăitori.

Ad. I. h) În fața numărului îngrijorător de mare al concubinajelor în raport cu anii precedenți și din motive de ordin național bisericesc, să intervină la Ministerul Instrucțiunii publice și al Cultelor, ca să sesizeze forurile în drept în scopul suprimării acestui flagel îngrijorător, care roade la temelia existenței noastre naționale, în special, să se sancționeze imediat infracțiunea concubinajelor cu minore sub 14 ani și să se legitimeze prohibirea concubinajelor și căsătoriilor minorilor, de ambe sexe sub 18 ani.

Mai departe să se legitimeze obligativitatea căsătoriilor bisericești.

Ad. II. Pentru intensificarea vieții noastre religioase, morale, comisia crede că este imperios necesară colaborarea intimă între păstorirea sufletească și între păstoriți. În acest scop este de dorit mai mult decât oricând, să se înființeze o societate ortodoxă a credincioșilor mireni, cu scopul de a solidariza credincioșii ortodoxi, de a reduce în practică vie preceptele evanghelice ale bisericii noastre.

Să se stăruie în special pe lângă membrii corporațiilor noastre, ca să se pună în fruntea acestei mișcări, premergând ei înșiși cu bun exemplu în ceea ce privește cercetarea slujbelor religioase și a primirii sfintelor Taine a Mărturisirii și a Cuminătăurei.

Ad. III. Cu satisfacție să ia cunoștință de reorganizarea locurilor de închinare și prin urmare de intensificarea pelegrinajului. Tot așa se ia cunoștință de amenajarea capelei la închisoarea centrală din Caransebeș.

Adunarea eparhială sălută cu deosebită bucurie străduințele pentru reînvierea vieții Mănăstirești în valea Dunării, prin reclădirea vechei mănăstiri „Mrăcunea”.

Ad. IV. Roagă Consiliul eparhial, ca regretabilele cauze disciplinare ivite, să se rezolve cu posibilă urgență.

Adunarea eparhială enunță necesitatea întregirii postului al doilea de consilier referent la secția administrativ bisericească.

Adunarea eparhială se solidarizează cu memoriile Prea Sfinției Sale și cu hotărârile consiliului eparhial întru apărarea caracterului de școală superioară a Academiei noastre teologice.

Ad. V. Având în vedere importanța protopopiatului Logojului și necesitatea completării postului, vacanța fiind prea dăunătoare intereselor bisericești, ținând seama că și anul trecut Adunarea eparhială a remarcat cu regret nerezolvirea acestei cauze la consiliul mitropolitan, Adunarea eparhială roagă cu insistență, a nu se mai temporiza această chestiune, care de patru ani ține în continuă agitație spiritele din protopopiat, ci a căuta să se rezolve în mod extraurgent.

Ad. VI. Adunarea eparhială roagă inter-

venția forurilor competente, pentru reluarea și terminarea proceselor cu sârbii, referitoare la averile mănăstirești.

Ad. VII. Adunarea eparhială ia la cunoștință raportul privitor la credincioșii din Jugoslavia și roagă să continue petițiunea de susținere a intereselor lor bisericești în legătură cu eparhia noastră.

36. Deputatul Ștefan Ardelean, dorind să atingă unele chestiuni administrative-bisericești din protopresbiteratul Vârșețului, roagă Adunarea să admită ședința secretă.

Presidiul consultând adunarea,

Ședința secretă se admite.

Admițându-se ședința secretă, ședința publică se ridică.

37. Redeschizându-se ședința publică și fiind timpul înaintat, ședința se deschide, iar proxima ședință se anunță pentru orele 5 p. m.

Președinte:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Notar:

Petru Fotoc

Încă un an de muncă, depus în ogorul Domnului.

de: **Iacob Crețiu.**

Vineri, 24 I. c., la Naștersa Sfântului Ioan Botezătorul, cu deosebită solemnitate, Academia noastră teologică, a încheiat al doilea an de existență și un nou an de muncă, depusă cu dărnicie, în ogorul Domnului.

După terminarea Doxologiei, oficiată în catedrala noastră, de către preoții *Filip Pop, Petru Bancea, Ilie Sârbu* și diac. prof. *Zeno Munteanu*, prezent fiind întregul corp profesoral, teologii, în corpore, s'au îndreptat spre Academia teologică. Aci, de față fiind, Prea Sfințitul nostru Episcop *Iosif*, corul teologilor, executând cu măiestrie „*Pre Time Te laudăm*” de Kiriac, sub conducerea Dlui *Constantin Vladu*, prof. de Cântare bisericească și tipic, a înălțat sufletele tuturor, spre înaltele sfere ale nemărginitului, ale necuprinsului, spre Atotputernicul Creator.

Cuvântul de deschidere, urmat de raportul general asupra învățământului și asupra rezultatului examenelor, l-a rostit Prea Onor. pâr. protopresbiter *Dr. Petru Barbu*, rectorul Academiei. Mulțumind călduros Prea Sfinției Sale, pentru bunăvoința ce a avut, atunci, când s'a hotărât să prezideze însuși Prea Sl. Sa, atât examenele, cât și încheerea festivă a anului școlar, pentru dragostea și interesul ce a purtat și poartă Academiei noastre, care, Prea Sfinției Sale, îi datorează înființarea și existența, insistând asupra îndatoririlor pe cari le au studenții Academiei noastre, de a respecta și în decursul vacanței regulamentul școlii, și de a se com-

porta, tot timpul, ca adevărați viitori slujitori ai altarului bisericii străbune, destul de mult încercată în timpurile haotice de azi, -- a făcut raportul general asupra mersului învățământului și asupra rezultatului examenelor, care a fost destul de satisfăcător.

A urmat apoi, disertația Dlui prof. *Zeno Munteanu*, care a vorbit despre „*Taina preoției*”. Mare fiind această taină, nu ușoară este misiunea preotului. Și, tocmai pentru aceasta, se cere o pregătire serioasă, o conștiință de sine și de chemarea ce o are în viață, un viitor slujitor al altarului.

Cuvântul de încheiere, l-a rostit Prea Sfințitul Episcop. Cu cuvinte calde, pline de părintească dragoste și îngrijorare pentru soarta bisericii, P. Sf. Sa, a pus la suflet viitorilor slujitori ai altarului strămoșesc, îndatoririle pe cari le au în apostolatul lor de mâne. Spiritul dominant al vremii, este propice tuturor prăbușirilor, dar mai ales al celei de ordin moral. Numeroasele curente de desagregare a masselor, sunt un indiciu elocvent al acestui spirit de anarhie față de tot ce face este constituit pe principii etice, de cuprins transcendent și nu banal, cotidian. Ori, tocmai pentru că așa se prezintă noua concepție de viață a omenirii, este de datoria viitorilor slujitori ai altarului, ca prin felul lor de a fi, trebuie să constituie tot atâtea exemple vii, demne de imitat.

În continuare, atrăgând atențiunea studenților asupra celor spuse de Dl prof. *Zeno Munteanu*, Prea Sfinția Sa, a accentuat, că preoția este o misiune și nu un mijloc de căpătuire în viață, de existență comodă, de prea puțin pronunțată luptă cu adversitățile vieții.

Mulțumind apoi, părintelui rector al Academiei, cât și tuturor profesorilor, pentru zelul și munca depusă dela catedră și în afară de catedră, pentru ridicarea prestigiului școlii noastre și pentru pregătirea temeinică a viitorilor apostoli, propagatori ai doctrinei atotmăntuitoare, după ce, corul, a intonat într'un mod ireproșabil, puternicul „*Sfânt*” de Dima; — Prea Sfințitul Episcop, a împărtășit pe toți, cu arhierescă binecuvântare.

...În felul acesta, terminându-se un nou an de muncă, depusă de conducătorii Academiei noastre în ogorul Domnului, considerăm ca făcând încă un pas înainte, această școală, pentru câștigarea dreptului la existență.

Talentele pastorale.

Nu este un drept omenesc de a judeca pe bunul Dumnezeu, de ce împarte darurile sale binecuvântate după voia Sa. Nu avem altă putere decât să constatăm, că oamenii de talent au față de semenii lor un fericit privilegiu de a putea isprăvi un lucru pe orice teren ar munci, cu mult mai ușor, și cu mult mai bine, decât cei mai puțin înzestrați dela Dumnezeu cu lumini sufletești. Pastorația, în întreg complexul ei, după sf. Grigorie, este arta artelor, deci o chemare nu tocmai din cele mai ușoare.

O plantă, o piatră, o poți cu mult mai ușor analiza și descompune în cele mai mici părți, pentru a-i afla tainele, decât un suflet de om, care se deschide și se destăinuiește cu enorme greutate și se pleacă și se vindecă și mai greu.

Așa că în modul cel mai firesc, decâteori auzim că se critică preoțimea, că nu ar coresponde întru toate chemării sale, ne întrebăm, de ce talentele pastorale cari ne judecă și ne apreciază — simțind că ar face lucrurile cu mult mai bine decât noi — rămân până în sfârșit extra muros ecclesiae și de ce nu vin inter muros pentru a-și valida facultățile deosebite primite dela Dumnezeu.

Văditelile talente pastorale se păgubesc pe ele însăși, dacă nu sunt la locul unde ar putea face minuni și păgubesc și sfânta biserică lipsindu-o de puterile lor. Precum ne arată sfânta evanghelie și întreaga istorie bisericească, o seamă de oameni, cari au apucat pe alte cariere, atunci când au simțit că sufletele lor sunt făcute anume pentru binevestirea evangheliei și pentru îngrijirea sufletelor, au părăsit fără șovăire locurile ilustre din lume și s'au grăbit să între în slujba bisericii.

Este imposibil să comprimăm într'un atricol de gazetă bisericească, numele acelor oameni profani: vameși, doctori, pictori, soldați, advocați, rentieri, etc... cari au intrat în slujba idealului evanghelic. Dacă un prinț de Saxonia, care era bine legat de toate destinațiile lumesti, nu a pregetat să se facă preot, dacă atâția reprezentanți ai aristocrației din toate părțile, în timpurile vechi și în timpurile moderne, au ținut de lucru demn să se facă preoți, de ce atâția atât de bine înzestrați oameni mireni de ai noștri, nu le-ar imita exemplul.

Concluzia din tot ce spunem noi în legătură cu preoțimea, nu poate fi în mod logic,

condamnarea, ci ajutorul acelora, cari ar ști să facă mai repede și mai bine cura animarum.

Glasul bisericeii noastre, plină de milă și de înțelepciune, se adresează statornic către talentele pastorale, ori unde s'ar găsi, ca să vie în sânul bisericeii și să dovedească *cu fapta* aceea, ce spun *ușor cu vorba*.

Și acum ar fi timpul acestei fericite intrări în sânul bisericeii a atâtor talente pastorale, cari își fărâmițesc puterile lor constatând lacunele, putând prin puterile lor să le umple.

Societatea de azi, de multeori face același lucru cu preoțimea, ce făceau de mult împărății din povestirile noastre, cari cutărui sufletel îi dădeau porunca: Uite aici o grămadă mare de grâu, dacă până mâne dimineața nu o fi ales grâul la o parte și neghina la altă parte, să ști că îți va sta capul unde îți stau picioarele“.

Zădarnic îi îmbii cuiva duhul creștin, dacă el nu vrea să se potrivească în nici într'un chip cu acest duh, fiindcă nu i pe gust. Degeaba umbli cu ancora puternică și neînșelătoare a credinței să o dai atâtor oameni, cari se svârcolesc și sunt amenințați cu înecul pe marea turburată a vieții, dacă dânșii o refuză. Se cer forțe mari, forțe hotărâte, cari să facă aceia ce au făcut porumbeii din poveste, cari până dimineața au dat gata grămada de grâu, alegându-o în două părți.

Talentele pastorale însă, cari umblă afară de zidurile bisericeii până acum, să vie înlăuntrul zidărilor sfinte și să acționeze așa cum le pofteste sufletul bun și muncitor. Să vorbim deschis și omenește cu societatea în mijlocul căreia trăim și muncim.

Azi, se cere preotului o totală abnegațiune și lapădare de sine, fără considerare la legăturile lui puternice cu familia ce o au.

Ba sunt unii, cari nu se sfiesc să ceară, ca preoțimea să se întoarcă, pentru îndreptarea sufletească a lor, la vremurile primitive, la timpurile de cruntă mucenicie, când creștinii și preoții erau tăiați cu ferestreiele, mutilați, arși cu rășină, sfâșiați de animale etc.

Dar, această pretenție, nu ține cont de două adevăruri.

Omul avansat de azi în cultură, nu mai poate cere același lucru, pe care l-a cerut păgânul de acum două mii de ani, ca să-ți frângi gâtul tău și al familiei tale, pentru mântuirea lui.

La ce ar fi bun progresul de două mii de ani, dacă omul de azi, ar cere ce a cerut omul slab în cultură și în sentimente de acum două mii de ani.

Trebuie să presupunem, că cultura l-a făcut mai înțelegător și mai ușor convingibil pe omul de azi, ca să nu mai ceară dela nimeni maltratările de acum două mii de ani și azi ca să fie convins despre marile adevăruri ale creștinismului.

Și celalt adevăr, este, că chiar în timpurile celor mai aspre persecuțiuni creștine, societatea omenească nu a stat rece, privitoare și indiferentă, ci a mers cu sufletul alătura de pătimitori și s'a aplecat în fața convingerilor pentru care au murit pătimitorii.

Nu ai dreptul, să ceri, să moară nimeni pentru tine, dacă și după moartea lui, tu rămâni același, rece și indiferent.

Talentele pastorale le revine marea, dar frumoasa sarcină, să arate lumii, că concepția și viața creștină nu are nimic comun cu colera, care se răspândește fără nici o trudă internă dela om, la om. Oh, nu! Concepția și viața creștină provine dela o temeinică zguduire sufletească, care își dă seama serios, ce poate viața cu sau fără Christos.

Vrea, dorește societatea noastră o prefacere sufletească în bine și în frumos, atunci nu are decât să-și reverse în sânul bisericeii talentele pastorale puternice, pe cari le are, dar care până azi o ocolesc, repet, spre paguba lor, și a bisericeii.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop ort. rom.

Procesul bisericesc și juridic al Mântuitorului Nostru Iisus Christos.

De: Prof. C. Rudnean.

(Continuare)

Când Mântuitorul Iisus Christos a fost introdus în sala sinedriului iudovesc, membrii sinedriului au fost convocați în pripă din toate părțile și cu toate că la miezul nopții, ei au venit — iar Caiafa, pentruca să-l arate vinovat pe Iisus Christos, a început să-l întrebe: „Marele preot — a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui și despre învățatura Lui“ (Ioan 18, 19). 2 chestiuni principale. Iisus neglijând prima chestiune, i-a răspuns la a 2-a: „Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat pe norod în sinagogă și în templu, unde se adună toți Iudeii, și n'am spus nimic în ascuns“. El arată prin acest răspuns caracterul public și învățatura Sa — superioritatea conștiinței...

Iisus Christos i-a dat acest răspuns în fața tuturor celorce-l ascultau, el a învățat în public,

în sinagogă, în templul din Ierusalim, care era deschis tuturor Jidovilor, — El a predicat în liber, la țărmul mării, la lacul Genezaretului, pe munte și la toate locurile — cât despre doctrina Sa, El răspunde marelui preot: „Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M'au auzit despre ce le-am vorbit; iată aceia știu ce am spus“. (Ioan 18, 21). Și marele preot n'a avut nimic de spus — „dar unul din apozii cari stăteau acolo, a dat o palmă lui Iisus și a zis: Așa răspunzi marelui preot?“ (Ioan 18, 22). Caiafa n'a protestat contra faptei brutale pe care a săvârșit-o aprodul. Iisus i-a răspuns printr-o dilemă, de necombătut: „Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar dacă am vorbit bine, de ce mă bați?“ (Ioan 18, 23). După ce membrii sinedriului au fost cu toții adunați, ședința de judecată a început. Ev. *Matei* și *Marcu* ne descriu în mod amănunțit faptele petrecute. Prevestirea Mântuitorului s'a întâmplat, căci spune ev. *Marcu*: „Iată“, a zis El, ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai deseamă și cărturarilor. Ei îl vor osîndi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor“ (Marcu 10, 33).

Sala de audiență a fost situată în partea de sus a palatului lui Caiafa, — când se țineau ședințe de judecată, fiecare-și avea locul său bine stabilit, judecătorii formau un semicerc și ședeau pe niște scaune speciale, iar președintele și vicepreședintele în mijlocul lor. Aci președinte era *Caiafa*, în apropierea lor stăteau „înțelepții“, cari erau consilierii marelui sfat arhieresc — în mijloc era adus acuzatul.

Iisus a fost condamnat cu mult înaintea pronunțării sentinței de poporul jidovesc — ci n'au căutat atunci când l-au adus la Caiafa, decât o justificare legală a sentinței (a pedepsii cu moartea), pentru că să poată obține omorârea (execuțiunea) dela Pilat — pe de altă parte voiau să fie bine asigurați în fața cărora Iisus Christos se bucura de o mare autoritate — ei trebuiau să aducă mărturii. Ce acuzare puteau aduce Mântuitorului când El era nevinovat?

„Dar n'au găsit nici una, măcar că s'au înfățișat mulți martori mincinoși. La urmă au venit Joi, și au spus: Acesta a zis: „Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-L zidesc iarăși în trei zile“ (Matei 26, 61). — După legea jidovească — 2 martori era destul, acuzația ce i-au adus-o lui Iisus, era *gravă*, fiindcă jidovii erau pătrunși de sfințenia templului, care era gloria și nucleul religiei lor. Marele preot s'a sculat în picioare și i-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?“ Iisus tăcea. Și marele preot a luat cuvântul și i-a zis:

„Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui, dacă ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu“.

Sfântul Petru ne-a lăsat în următoarele cuvinte tăcerea și suferința Lui: „Și la aceasta a-ți fost chemați, fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și v'a lăsat vouă pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n'a făcut păcat, și în gura Lui, nu s'a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri, și când era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului judecător“ (I. Petru 2, 21-23).

Marele preot prin întrebarea pe care i-a pus-o, spunea că Iisus și-a luat titlul de Mesia, de Fiul lui Dumnezeu.

Iisus Christos a vorbit fiind interpelat în numele lui Dumnezeu la o întrebare oficială, fiindu-i pusă de cel mai mare demnitar al națiunii teocratice, și El a răspuns: „Da“ — „Sunt“! Ba mai mult, vă spun că deacum încolo, veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului“ (Matei 26, 64).

Caiafa și-a uitat rolul său de președinte imparțial, el a continuat rolul primului acuzator, el și-a atins scopul, a reușit să obțină o gravă învinuire.

La auzul cuvintelor, că Iisus Christos e Fiul lui Dumnezeu, marele preot și-a *rupt hainele* și a zis: „A hulit!“ Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum a-ți auzit hula Lui“ (Matei 26, 65). Legea jidovească interzicea gestul marelui preot; iată ce cetim în (Levitic X, 6): Moise a zis lui Aaron lui Eleazar și lui Itamar fiii lui Aaron: „Să nu vă descoperiți capetele și să nu vă rupeți hainele, ca nu cumva să muriți și să se mânie Domnul împotriva întregii adunări. Lăsați pe frații voștri pe toată casa lui Israel, să plângă arderea care a venit dela Domnul“, totuși îi permitea atunci când s'a adus hula împotriva lui Dumnezeu în prezența sa. El prin faptul că și-a rupt hainele a voit să arate poporului vina cea mare ce-o are Mântuitorul Lumii, de aceea el zise: „Ce credeți?“ Ei au răspuns: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea“ (Matei 26, 66).

După ce sentința de moarte a fost pronunțată contra lui Iisus Christos, s'au petrecut clipe din cele mai grele și revoltătoare: „Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii și L-au palmuit“ (Matei 26, 67).

Mântuitorul Iisus Christos a îndurat batjocura și bătaia ce i-au dat-o Jidovii. La popoarele cele mai sălbatice, condamnații la moarte au fost respectați ca un lucru sfânt de care nu era permis să te atingi până la executare. Iisus Christos însă, iubiți creștini, a fost tratat în

modul cel mai josnic posibil. Servitorii și plebea netrebnică a jidovimii în mâinile cărora se afla Iisus Christos, au început să-l bruscheze, unii îl băteau cu palmile peste obraz, iar alții îl sbiciuiau, și după toate acestea îl întrebau: „Christoase proorocește-ne — cine Te-a lovit?“ (Matei 26, 68). Îl invitau pe Mântuitorul Iisus Christos, ca să se folosească de puterile sale supra naturale. Și Iisus suporta în mod eroic toate chinurile ce i le făceau. Proorocul Isaia a prezis această scenă dureroasă: „Mi-am dat spatele înainte celor ce Mă loveau și obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu mi-am ascuns fața de ocări și scuipări. Dar Domnul Dumnezeu M'a ajutat; de aceea nu M'am rușinat; de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine“ (Isaia 50, 7-8).

Când s'a făcut ziua, bătrânii poporului și mai marii, preoților L-au introdus pe Iisus în odaia de judecată. (Luca 22, 66) — aceasta au făcut-o numai de formă, pentruca să fie în concordanță cu legea, sentința de moarte au adus-o și dimineța pentruca să fie în mod oficial recunoscută. Ev. Luca ne spune că unicul scop ce l-au urmărit a fost să scoată cuvintele „că El e Fiul lui Dumnezeu“.

După judecata religioasă a urmat judecata juridică, înaintea guvernatorului roman — din sinedriu Mântuitorul a fost dus în pretoriu — dela Caiafa la Ponțiu Pilat.

Membrii sinedriului și-au pus toate puterile lor, ca să câștige și sentința de moarte dela Pilat. Pilat din contră se nizuia să-l scape pe Mântuitorul Iisus Christos, din această luptă Pilat a fost învins.

Biserița noastră.

trad. din Pflieger de V. Boleanțu.

Orășenilor! Permiteți-i preotului dela țară, ca să vă vorbească despre biserița sa. Nu, nu despre a sa, ci despre a „noastră“. Faptul, că nici preotul nu poate spune biserică „mea“, ci a „noastră“, este tocmai descoperirea ce am făcut-o contemplând biserică din sat, care m'a atras atât de mult. În satul toți sunt de această părere. Toți! Înțelegeți dar? Ar fi cu totul altceva, dacă eu aș locui într'o parohie cu zece mii suflete, având o biserică mare pe care cei cinci mii de fii parohieni, n'au văzut-o pe dinafară și pe dinăuntru, decât în goană.

Sunt ferm convins, că voi nu priviți catedrala voastră, cu acea smerenie și cucernicie,

cu care privesc sătenii noștri sărăcăcioasa lor bisericuță. Voi admirați biserică voastră, noi în schimb o iubim, suntem mândri de ea, o răsfațăm, sorbindu-o în întregime cu privirile noastre. Noi totul l-am făcut cu proprii noștri bani. Cu toții — nu numai o mătușe sau un unchiu fără copii, cu mulți bani, dar mărinoși. De exemplu „orga“ de sus — deși nu suțem cunoscători de muzică și afară de dascăl și preot, nu se pricepe nimeni la ea, neștiind câte registre are și mai ales, că un registru mai poate să însemneze și altceva, decât o carte pentru săvârșirea botezului sau a înmormântării. Fără a cunoaște toate acestea am dat-o să o repare cu banii noștri. Acum după ce e în stare bună, fiecare se interesează de ea, ca de avutul sau mobilierul său propriu. Este părintește îngrijorat de starea ei și e mândru de fiecare ton pe care dascălul îl scoate cântând la ea. Sau cucernicul prapor care simbolizează pe Domnul Iisus Christos.

Vroesc a vă spune numai aceea, că: niciodată privind mărețele și scumpele voastre steaguri, nu le-ați sorbit cu ochii și dragostea sătenilor noștrii. Niciodată nu veți auzi clopotele voastre cu atâta sentiment de pietate, cum le vom auzi noi (în curând, bineînțeles, dacă turnătorul clopotelor va fi om mărinos). O! Cum vom auzi noi sunând clopotul în primă zi! Eu știu foarte bine, că sufletele noastre se vor contopi cu ele, în sunete atât de armonioase, vor glăsuți puternic; fără deosebire, va fi peste tot bucurie și veselie. Nu se va auzi sunet de clopote, ci bătăile inimii vor suna și cânta despre aceea pe care cu toții o preamărim, căreia mâinile și brațele noastre vor fi pururea deschise, pe care toții o iubim mai mult decât casa, curtea și ogorul, care e mai presus decât zilnica noastră preocupare, care ne face mai îngăduitori și frați. Va suna și cânta despre marea, sfânta și majestuoasă credință creștină. Păstrez în sufletul meu deosebită iubire față de bisericile voastre catedrale, gotice și romanice, față de templele aurite în stil barock, pe cari le iubesc întocmai ca și voi — însă ce vă voi spune despre bisericuța noastră și toate bisericile sătești, rămâne un adevăr. Voi, cari n'ați locuit la umbra bisericii sătești, nu știți, că biserică este sufletul satului întreg. De multe ori sâmbătă după amiază, după ce am făcut spovedenia sufletelor blânde, cu inimă pioasă, trec pe după biserică, urcând la cea mai scumpă comoară a satului — cimitirul —, înconjurat de zece brazi cari, ca și coardele unei harfe, se înalță spre ceriu, preaslăvind Dumnezeirea.

Vântul de ost bate sunând ca o cântare ce se pierde în depărtare. Este sunetul celor adormiți în Domnul. La acest sunet tresalt, simțind un fior până în adâncul inimei. Aici e pământul sfințit. Privind, zăresc biserica mică, care întruchipează secretul darului ce curge peste acest ținut binecuvântat, curățind reacredința și tot egoismul sălbatec.

Ea este întreaga noastră Filosofie și civilizație.

Fericită e țara care mai are biserica sa sătească.

Cele vre-o câteva comune bisericești, care n'au plătit încă prețul de abonament pentru „Foaia Diecezană”, pe anul 1932, sunt somate pe calea aceasta, ca fără întârziere să-l trimită la adresa „Librăriei și Tipografiei Diecezane” de aici.

ȘTIRI

Locale.

Sărbătoarea „Pogorării Duhului Sfânt”, a fost serbată în orașul nostru și anul acesta, cu solemnitatea cuvenită. În ziua doua, Luni, s'a ieșit cu litia la dealul „Crucii”. „Corul Catedral”, de sub conducerea Dlui Constantin Vladu, își are și de astă dată, partea de merit, la ridicarea solemnității, în care s'a desfășurat oficierea serviciilor divine.

Seminaristii din Roman la Caransebeș.

Duminecă, 19 I. c., în ziua „Pogorării Duhului Sfânt”, Seminaristii din Roman, în frunte cu directorul și cinci profesori, în excursia ce au făcut în Banat, incognito, au sosit în Caransebeșul nostru. Părintele protopresbiter, Dr. Petru Barbu, rectorul Academiei noastre teologice, și-a tinut de datorie, să-i primească cu adevărată dragoste de frate. După ce profesorii școlii noastre și studenții, i-au condus să viziteze tot ceiace este de interes a se vedea în Caransebeș, seara, în timpul mesei comune, directorul seminarului Dl Lordachi, toastând pentru Prea Sfințitul nostru Episcop și corpul profesoral, a vorbit despre scopul excursiunii ce au întreprins, și despre legăturile sufletesti, ce înțeleg să facă cu noi, ca frați. A răspuns păr. rector Dr. Petru Barbu, exteriorizând în cuvinte alese, bucuria ce o avem, în urma sosirii lor în mijlocul nostru.

Părăsind Caransebeșul, despărțirea a fost cu adevărat frățească.

Sfintirea noii biserici din Visag, s'a făcut în ziua „Pogorării Duhului Sfânt”. Detalii în numărul viitor al foii.

† Pr. Dimitrie Iosof, din Bujor, în 12 I. c., s'a stins din viață, după un serviciu de 60 ani la altarul bisericii străbune și în al 88-lea an al vieții. Dumnezeu să-l așeze în rândul celor drepti ai Săi.

Comitetul școlar al Liceului „Traian Doda” Caransebeș.

Nr. 34/1932.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de 21 Iunie anul 1932 ora 10 a. m. se va ține în localul liceului „Traian Doda” din Caransebeș licitație publică pentru aprovizionarea prin bună învoială a liceului „Traian Doda” din Caransebeș cu 10 (zece) vagoane lemne de foc (100.000 Kgr.) esență fag.

Concurenții pot depune oferte scrise și sigilate numai în conformitate cu caietele de sarcini, cari pot fi văzute în fiecare zi de lucru dela ora—12 a. m. la direcțiunea liceului „Traian Doda” din Caransebeș.

Caransebeș, 21 Iunie 1932.

Preș. Comitetului Școlar
Dr. Cornel Gornean

Directorul Liceului
Mateiu Armaș

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN

DIN BĂILE ERCULANE

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apaduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumseță rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Mai până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

Administrația „Vilei Doboșan”
din Băile-Erculane.

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prâsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești

Prof. Cornel G. Otonoga
pictor

Caransebeș, Str. Ghețăriei 4.